

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. Fazekas Tamás ügyvéd (1055 Budapest, Nyugati tér 6.III/6) által képviselt

II. rendű, ... **rendű,** ..... **IV. rendű, valamint** .....
rendű (mindannyian ..... szám alatt tartózkodó)
felpereseknek a dr. Ördög István menekültügyi igazgató által képviselt Bevándorlási és
Állampolgársági Hivatal (1117 Budapest, Budafoki út 60.) alperes ellen menekültügyi
határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság az alperes 2013. május 28-án kelt 106-1-11087/25/2013-M. számú határozatát megváltoztatva az I. rendű felperest - feleségére és gyermekeire is kiterjedően - menekültként elismeri.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20.000. (Húszezer) forint perköltséget.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A szíriai állampolgárságú I. rendű felperes

látogató célú vízum birtokában. Az I. rendű felperes 2012-ben családjával hagyta el hazáját, a kérelmezők 2012-ben érvényes vízum birtokában, Libanonon és Egyiptomon keresztül érkeztek Magyarországra.

A felperes *első ízben* 2012. júliusában nyújtották be elismerés iránti kérelmüket, azonban az erre irányuló közigazgatási eljárást az alperes **2012. augusztus 14-én kelt 106-1-35213/20/2012-M. számú végzésével** megszüntette, figyelemmel arra, hogy a kérelmet visszavonták.

A felperesek ezt követően 2013. március 5-én *ismételten* elismerés iránti kérelmet terjesztettek elő.

Az I. rendű felperes személyes meghallgatásán előadta, hogy az előző kérelmét azért vonta vissza, mert attól tartott, hogy Szíriában tudomást szerezhetnek arról, hogy ő menedékjogért folyamodott külföldön és ebből családjának hazájában problémája adódhat. Most azonban úgy tudják a Magyarországon élő szírek, hogy tartózkodási engedély birtokában tartózkodik hazánkban.

A kérelmező akként nyilatkozott, hogy 2012. januárjában egy fenyegető feliratot talált az autóján, amelyben az uralkodó rezsim támogatóit halállal fenyegették. Az I. rendű felperes e fenyegető iratot azzal hozta összefüggésbe, hogy gyermekei abba a Montessori iskolába jártak, amely tehetős szülők gyermekeit fogadja be és ahol Assad gyermekei is tanulnak. A kérelmező előadta, hogy korábban ebből az iskolából két gyermeket is elraboltak és váltságdíjat kértek értük, emiatt az egész intézmény egy Damaszkusz közeli városrészből a fővárosba költözött, egy külön védelemmel ellátott templom alatti helyiségbe.

Az I. rendű felperes hivatkozott arra, hogy 2012. áprilisában Homsból származó vásárlók jelentek meg a gyógyszerárban és nagyobb mennyiségű gyógyszert rendeltek tőle. Néhány nap múlva az elhárítás megjelent a kérelmező munkahelyén, elvitték magukkal és délutánig várakoztatták, ugyanakkor nem hallgatták ki. Ez az esemény másnap is megismétlődött, majd mikor az I. rendű felperes közölte, hogy a betegeit nem várakoztathatja meg, egy héttel későbbi időpontra visszahívták és a gyógyszertár működéséről, a forgalomról kérdezték.

Az I. rendű felperes azt is különösnek találta, hogy amikor öccse Dubajból hazautazott, a határon a vele való rokoni kapcsolatról kérdezték. A kérelmező ekkor már arra gyanakodott, hogy „listázták”, melyet állítása szerint később egy bennfentes ismerős meg is erősített.

A II. rendű felperes a menekültügyi eljárásban maga is beszámolt arról, hogy a férje említette az autójukon talált fenyegető feliratot, s megerősítette, hogy a rezsim embereinek gondolták őket hazájukban, mivel kiváló, kevesek által elérhető iskolába jártak a gyermekeik. A II. rendű felperes arról is beszámolt, hogy 2012. áprilisában az elhárítás emberei többször keresték és egy ízben kihallgatták férjét. A kérelmező úgy vélte, hogy a rettegés országa lett Szíria; mindennaposak az emberrablások, súlyos bűncselekmények.

Az alperes **2013. május 28-án kelt 106-1-11087/25/2013-M. számú határozatával** az elismerés iránti kérelmet a menekültkénti elismerés tekintetében elutasította, egyúttal az I. rendű felperest - feleségére és kiskorú gyermekeire is kiterjedően - oltalmazottként elismerte.

A hatóság a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: **Met.**) 6. § (1) bekezdésére utalással úgy vélte, hogy a kérelmezők meghallgatásukkor nem tettek arról említést, hogy a Genfi Egyezményben foglalt okokból eredően bántalmazás vagy súlyos atrocitás érte volna őket származási országukban. Az I. rendű felperest nem faji, nemzetiségi, vallási, politikai okokból vagy meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása miatt hallgatták ki, hanem kizárólag amiatt, hogy egy alkalommal nagyobb mennyiségű gyógyszert adott el két Homsból származó hölgynek. Egy egyszeri kihallgatás az alperes megítélése szerint nem értékelhető a kérelmező személye ellen irányuló üldöztetésként. Mindezekhez hozzájárul, hogy az I. rendű felperest kihallgatásakor és azt követően bántalmazás, fenyegetés nem érte az elhárítás emberei részéről, az épületből szabadon távozhatott. Az alperes azt is megkérdőjelezte, hogy a hatóságok valóban keresték volna a családfőt hazájában, neve 2012. májusa óta a szír határátkelőhelyeken feltüntetett keresett személyek listáján szerepelne. Ha valóban keresték volna a szír hatóságok a kérelmezőt, akkor a letartóztatására és felelősségre vonására 2012. áprilisától 2012. júniusáig bármikor sort keríthettek volna. Az I. rendű felperes nyilatkozataiból és az átadott szír úti okmányokból kitűnik, hogy a család hazáját legálisan, akadályoztatás nélkül hagyta el. Az autóra tett fenyegető üzenettel összefüggésben a hatóság álláspontja az volt, hogy 2012. januárját követően hasonló atrocitás nem érte a családot, az ismeretlen elkövetők által az autóra írt üzenet a Szíriában zajló eseményekre vezethető vissza. Az a körülmény, hogy az I.

rendű felperes és felesége féltette gyermekei életét, menekültekénti elismerésre nem ad alapot. Mindezek mellett az alperes kiemelte azt is, hogy a család tényleges üldöztetés esetén nem vonta volna önként vissza menekültügyi kérelmét az első eljárás alkalmával. Maga a kérelmező nyilatkozott úgy, hogy az ismételt kérelmét elsősorban azért terjesztette elő, mert tartózkodási engedélye hamarosan lejár, az általa alapított cég kiadásai nagy összeget tettek ki.

Az alperes ezt követően határozatában idézte a rendelkezésére álló országinformációkat és ebből azt a következtetést vonta le, hogy a biztonsági helyzet Szíria egész területén elérte a belső fegyveres konfliktus szintjét, így indokolt a kérelmezők oltalmazottkénti elismerése a Met. 61. § c) pontjára figyelemmel.

A felperesek keresetükben indítványozták a határozat megváltoztatását akként, hogy a bíróság menekülteként ismerje el őket.

A bírósági tárgyaláson a jogi képviselő hangsúlyozta, hogy az alperes sem vonta kétsége ügyfelei szavahihetőségét, a kérelmezők minden alkalommal koherensen, részletgazdagon számoltak be a velük történekről. A felperesek ugyanakkor nem értettek egyet azzal, hogy pusztán a megkülönböztetés nélküli erőszak elől menekültek volna hazájukból, megítélésük szerint történetük személyes, az egyes elemek összeadó hatása eléri az üldöztetés szintjét.

A felperesi képviselő kifejtette, hogy a szülők alappal feltételezhatték, hogy a fennálló rendszer szimpatizánsainak minősítik őket, a gyermekük Assad elnök gyermekeivel járt együtt iskolába. Ugyanezen az alapon hihető az a feltevésük, hogy az autójukra helyezett felirat ezzel a körülménnyel függött össze. A kérelmezők hangsúlyozták, hogy üldöztetésnek tekinthető az elhárítás részéről történő beidőzés és kihallgatás, ennek nyomán alappal félhetett az I. rendű felperes attól, hogy ezt követően is majd meghallgatják, beidézik, amely esetlegesen súlyosabb következményekkel fog járni. A felperesi képviselő hangsúlyozta, hogy a menedékjog logikájából nem az következik, hogy az üldözésnek ténylegesen be kell következnie, a kérelmezőknek az üldözéstől való megalapozott félelmüket kell valószínűsíteniük. E körben hangsúlyozták a kérelmezők, hogy közismert a fennálló rezsim kegyetlensége a civil lakossággal szemben is, így a nemzetbiztonsági szolgálatok által történő időzésnek és kihallgatásnak teljesen eltérők lehetnek a következményei, mint egy európai országban.

A jogi képviselő álláspontja szerint a család egyfelől megalapozottan tarthatott a rendszerellenes elemek retorziójától, másfelől az állambiztonság alkalmazottainak jövőbeli üldözésétől, s így módon mindkét oldal egyfajta politikai véleményt tulajdonított az I. rendű felperesnek, amelyre hivatkozással a Genfi Egyezmény alapján legmagasabb szintű nemzetközi védelme indokolt.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását indítványozta, perköltség megítélése mellett.

A hatóság kiemelte, hogy a családfő arról számolt be, hogy az elhárítás emberei háromszor beidéztek, egyszer negyedórás meghallgatás keretében kikérdezték tevékenységéről, de ezzel kapcsolatban atrocitásról nem számolt be. Sem az autón elhelyezett fenyegető üzenet, sem az a körülmény, hogy vélhetően a határátkelőnél le van adva a családfő neve, nem meríti ki a Genfi Egyezményben felsorolt okokat. Az alperes megítélése szerint a második menedékjogi kérelem előterjesztésének egyik legfőbb oka az volt, hogy a tartózkodási engedély hamarosan lejárt. Az autón elhelyezett feliratot nem a postaládába dobták be, azon címzés nem volt, ez akár az ellenzék által széles körben terjesztett röpcédula is lehetett. A

felperes maga adta elő, hogy a biztonsági helyzetre figyelemmel kellett az iskolát egy másik helyszínre telepíteni, így a hatóság megítélése szerint amennyiben a szülők kivették volna gyermekeiket a Montessori iskolából, a súlyos, polgárháborús helyzetre figyelemmel nem gyanakodhattak volna kívülállóknak arra, hogy ők a rezsim szimpatizánsai. A kérelmező meghallgatásain megerősítette, hogy kihallgatását követően mozgásában nem korlátozták, lakásán nem keresték fel, legálisan hagyhatta el az országot.

A kereset megalapozott.

A bíróság az alperesi határozatot a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: **Ket.**) 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: **Pp.**) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, továbbá a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A felperesek keresetükben menekültkénti elismerésüket indítványozták.

A **Met. 7. § (1) bekezdése** alapján a menekültügyi hatóság - a 8. § (1) bekezdésben foglalt kivétellel - **menekültként** ismeri el azt a külföldit, aki igazolja vagy valószínűsíti, hogy rá nézve a Genfi Egyezmény 1. Cikkével összhangban a 6. § (1) bekezdésben foglalt feltételek fennállnak.

A menekültek helyzetére vonatkozó, 1951. évi július hó 28. napján elfogadott egyezmény (a továbbiakban: **Genfi Egyezmény**) 1. Cikk A. pont (2) bekezdése értelmében menekültnek kell tekinteni azt a személyt, aki faji, vallási okok, nemzeti hovatartozása, illetve meghatározott társadalmi csoporthoz tartozása, avagy politikai meggyőződése miatti üldözéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága szerinti országon kívül tartózkodik és nem tudja vagy az üldözéstől való félelmében nem kívánja annak az országnak a védelmét igénybe venni; vagy aki állampolgársággal nem rendelkezve és korábbi szokásos tartózkodási helyén kívül tartózkodva ilyen események következtében nem tud, vagy az üldözéstől való félelmében nem akar oda visszatérni.

A **Met. 6. § (1) bekezdése** alapján Magyarország **menekültként** ismeri el azt a külföldit, akinek az esetben az *Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdésében* meghatározott feltételek fennállnak.

Az Alaptörvény fenti rendelkezése szerint Magyarország - ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet - kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar állampolgároknak, akiket hazájukban vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban faji, nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási, illetve politikai meggyőződésük miatt üldöznék, vagy az üldöztetéstől való félelmük megalapozott.

Az üldözési okok vizsgálatát megelőzően a bíróság fontosnak tartja azon kérdések elemzését, hogy a család hogyan tudta legálisan, útlevél birtokában szabadon elhagyni Szíria

területét, valamint milyen okok vezettek az első elismerés iránti kérelem visszavonásához és röviddel ezt követően a második menedékjogi kérelem benyújtásához.

Az I. r. felperes menekültügyi meghallgatásain és a bíróság előtti személyes meghallgatásán is akként nyilatkozott, hogy az üldözésre okot adó események (különös tekintettel az elhárítás által végzett kihallgatásra) a **2012.** évben történtek, 2012. augusztus 7-én tartott meghallgatásán előadta, hogy az útlevelét saját maga és családja számára is **2011-ben** szerezte meg. Egyértelműen megállapítható tehát, hogy a család úti okmányát még azt megelőzően állították ki, hogy a megalapozott félelemre okot adó cselekmények megtörténtek volna.

Az I. rendű felperes több ízben beszámolt arról is, hogy Libanonba nem sikerült volna átjutniuk, ha a határon nincsenek „*segítőik*”. A családfő már hazájában megállapodott egy olyan személlyel, aki az utazását segíteni fogja, elmondása szerint egy gyógyszerárba gyakran járó vevőjén keresztül szerezte az összeköttetést. Mindezeket a feleség is megerősítette az első menekültügyi eljárásban, majd a második eljárásban 2013. március 21-én tartott meghallgatásán azt is kiemelte, hogy látta, amikor a férje a határon kiszállt a kocsiból és elvonult a vámosokkal és civilekkel. A szülők egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy a megállapodás szerint 10.000. dollárt kellett fizetniük.

Az alperes által **2013. május 7-én beszerezett országinformációs jelentés** 4. oldala is megerősíti azon köztudomású tényeket, hogy Szíriában tömegtüntetések és erőszakos események tapasztalhatók, teljes gazdasági összeomlás következhet be, várható a munkanélküliség emelkedése, a bűnözés szintjének megemelkedése. Ilyen körülmények között a bíróság megítélése szerint életszerű, hogy tehetős emberektől pénzt fogadnak el vagy kifejezetten követelnek a külföldre juttatás ellentételezéseként. Valósnak tűnik tehát az I.- és II. rendű felperesek beszámolója arról, hogy egy nagyobb összeg megfizetése fejében feltartóztatás nélkül át tudtak jutni a határátkelőn. Éppen egy polgárháború sújtotta, kaotikus országban életszerű, hogy egy kiutazási tilalommal sújtott, avagy „*feketelistán*” szereplő személyt nagyobb összeg megfizetése ellenében a hatályban lévő korlátozás ellenére átengedjenek a határátkelőn.

A bíróság nem osztotta a sérelmezett közigazgatási döntés 9. oldalán található azon indokolást, mely szerint az I. rendű felperes maga nyilatkozott úgy, hogy az ismételt kérelmét **elsősorban** azért terjesztette elő, mert tartózkodási engedélye hamarosan lejár és az általa alapított cég kiadásai nagyobb összeget tettek ki, melyet már nem tud tovább finanszírozni. A családfő 2013. március 21-én tartott meghallgatásán arra a kérdésre, hogy miért és mikor döntött úgy, hogy ismételten menedékjogot kér, azt a választ adta, hogy „*több oka van ennek*”. Jóllehet elsőként valóban a tartózkodási engedélyével kapcsolatos problémákat említette, ugyanakkor a jegyzőkönyv 11. oldalán később részletesen kifejtette, hogy mire alapozza a menekültkérelmét. Mindezek mellett az I. rendű felperes 2012. augusztus 7-én tartott meghallgatásán is kiemelte, hogy „*már Szíriában is gondoltam arra, hogy nem fogok visszatérni oda, ha sikerül elhagyni az országot*”. Ezt az állítását megerősítette a későbbiekben (jegyzőkönyv 13. oldal), amikor hangsúlyozta, hogy „*miután meggyőződtem arról, hogy szerepel a nevem a listán, elhatároztam, hogy a családommal elhagyom Szíriát*”. Mindezek miatt a bíróság osztotta a felperesi képviselő azon álláspontját, hogy amennyiben ügyfeleinek valódi célja üzleti tevékenység folytatása lett volna, abban az esetben már az első menedékjogi kérelmüket sem nyújtották volna be.

Az üldöztetési okokat illetően a bíróság mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a menekültkénti elismeréshez nem szükséges az alperesi határozat 7. oldalán írt „*bántalmazás*” vagy „*súlyos atrocitás*”.

A menedékjogra vonatkozó nemzetközi standardok, továbbá a Met. és az Alaptörvény XIV. cikke következetes abban, hogy a legmagasabb szintű nemzetközi védelmet nem csupán az üldözötteknek, de azon személyeknek is biztosítani kell, akiknek *üldözéstől való félelme* megalapozott.

A bíróság hangsúlyozza, hogy az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa Hivatalának Kézikönyve a menekült státus meghatározásának követelményeiről és annak elbírálásáról (a továbbiakban: *Kézikönyv*) **41. pontja** értelmében az „üldözéstől való megalapozott félelem”, mint a definíció szubjektív eleme tekintetében *számításba kell venni a kérelmező személyes, családi hátterét, saját faji-, vallási-, nemzetiségi-, társadalmi- vagy politikai csoporthoz tartozását, saját helyzetértékelését, személyes tapasztalatait - más szóval mindazt, ami jelzésül szolgálhat arra, hogy kérelmének döntő indítéka a félelem.* A 42. pont alapján általánosságban a kérelmező félelme akkor tekinthető megalapozottnak, ha okszerűen alátámasztja, hogy számára a további tartózkodás származási országában a menekült definíció szerinti okokból elviselhetetlenné vált, illetve ugyanilyen okokból azzá válna, ha oda visszatérne. Lényeges a *Kézikönyv 43. pontjának* megállapítása, mely szerint *e megfontolásnak nem feltétlenül kell a kérelmező személyes tapasztalatain alapulnia.* Az, ami például a kérelmező barátaival, rokonaival, azonos faji- vagy társadalmi csoporthoz tartozó társával történt, jól bizonyíthatja, hogy félelme, miszerint előbb vagy utóbb ő is az üldözés áldozata lett volna, megalapozott. Relevánsak továbbá a származási ország jogszabályai és az, ahogyan azokat alkalmazzák. Valamennyi ilyen tényezőt, például a kérelmező jellemét, hátterét, befolyását, gazdagságát vagy szokimondó természetét figyelembe véve vonható le a következtetés, hogy az üldözéstől való félelem megalapozott vagy sem.

A felperesek konkrét esetében az egyik menekülést előidéző indok a *gyermekek iskoláztatása* volt.

Azt, hogy Szíriában a felkelés kezdete óta megnövekedett az emberrablások száma, valamint Assad elnök mindhárom gyermeke a kérelmezők által nevesített Montessori iskolába jár, az alperes által beszerzett országinformáció is megerősítette (2013. május 7-én kelt jelentés 6. oldal, 16. oldal). Köztudomású tény, hogy a szíriai helyzet 2011-től fokozatosan romlott, így a bíróság álláspontja szerint érthető és hihető a szülők azon aggodalma, hogy amennyiben gyermekeiket abban az iskolában hagyják, ahol Assad gyermekei is tanulnak, akkor fokozott veszélynek teszi ki őket, valamint az ellenzék oldaláról a rendszer kiszolgálóinak is bélyegezhetik őket. A szülők véleménye szerint ha a gyermekeket másik damaszkuszi iskolába frátják át, abban az esetben a fennálló rezsím hívei gondolhatták volna úgy, hogy a rendszer megdöntése ellen tevékenykednek. Bár az autóra helyezett felirat tartalma pontosan nem ismert és az alperes helyesen utalt arra, hogy ezzel összefüggésben további fenyegetés sem érkezett, a bíróság megítélése szerint ugyanakkor a család fokozódó félelmét és aggodalmát erősíthette az a körülmény, hogy gyermekeik az elnök gyermekeivel járnak egy intézménybe.

A felperesek beszámolója szerint ugyanebben az évben történt, hogy *nagyobb mennyiségű*

gyógyszer eladása miatt a családfőt az elhárítás kétszer beidézte és egy ízben kihallgatta. Azt, hogy milyen környezetben kell értékelni a kihallgatás és beidézés tényét, a közigazgatási aktában is fellelhető **országinformáció 12. oldalán** olvasható jelentések részletezik. A United States Department of State 2013. április 19-én kibocsátott információi szerint a szír kormány folyamatosan megsértette a nemzetközi emberi jogokat és a humanitárius jogot. A legsúlyosabb jogsértések közé tartozik, hogy az állampolgárokat tömegesen támadják meg országszerte a megfélemlítés és irányítás érdekében, rendszeres bizonyos személyek „*eltüntetése*”, gyermekek és nők ellen irányuló kínzás és nemi erőszak, önkéntes letartóztatás és fogva tartás, a tisztességes eljárás megtagadása. A végrehajtó erők büntetlensége mindent átható és mélyen beágyazott jelenség. A szíriai helyzetről köztudott, hogy mivel a törvényes kereteket nem tartják be, sosem lehet egy állampolgár biztos abban, hogy a kihallgatása hogyan fog végződni. Az I. rendű felperes ezt pontosan megfogalmazta első menekültügyi eljárásban (jegyzőkönyv 13.oldal), amikor azt állította, hogy „*sokszor előfordul, hogy valakit többször is behívják az elhárításhoz, kihallgatják és aztán elengedik, de a következő alkalommal ismét behívják és már nem engedik el többet. Én nem akartam ezt megvárni, ezért úgy határoztam, inkább elhagyom az országot*”. A családfő ezen nyilatkozatait teljes mértékben alátámasztják az országinformációs jelentések, a United States Department of State korábban idézett jelentése is kiemeli, hogy a fogvatartottakat gyakran formális eljárás nélkül szabadon engedték, avagy hónapokig tartó fogva tartás után bocsátották szabadon az érintetteket anélkül, hogy bírót láttak volna vagy elítélték volna őket.

A felperes helyzetét érintő lényeges körülmény, hogy **gyógyszerész**, e foglalkozási kör különös fenyegetettségét szintén megerősíti az aktában fellelhető országinformáció. Az Agence France-Presse hírügynökség szerint a biztonsági erők fokozták azon orvosok, kórházak és magánklinikák elleni műveleteiket, akikről azt gyanították, hogy szabadságpárti tüntetőket kezeltek. A jogsértéseket dokumentáló központ rögzítette, hogy **250 orvost és gyógyszerészt tartóztattak le 2011. márciusa**, azaz a rendszerellenes tiltakozások kezdete óta. Több kórházban is „*söprögető műveleteket*” hajtottak végre a biztonsági erők Damaszkusz közelében.

A fentiek alapján mind az iskolával, mind a gyógyszerertári eladással és ezt követő kihallgatással összefüggésben az üldözési okok vizsgálata során a felperes - vélt - **politikai meggyőződése** került előtérbe.

A Met. 64. § (1) bekezdés e) pontja értelmében a politikai vélemény fogalma különösen azt foglalja magában, hogy a kérelmező egy olyan ügyben, amely a kérelmező üldözőjével, annak politikájával vagy eljárásával kapcsolatos, **meghatározott véleményt vagy meggyőződést képvisel, függetlenül attól, hogy a kérelmező az adott vélemény vagy meggyőződés alapján cselekedett-e.**

A Met. 64. § (4) bekezdése szerint annak értékelésekor, hogy a kérelmező üldöztetéstől való félelme megalapozott-e, **nincs jelentősége annak, hogy a kérelmező ténylegesen rendelkezik-e az üldözés alapjául szolgáló jellemzőkkel**, ha üldözője úgy tekinti, hogy e jellemzőkkel rendelkezik.

A fentebb idézett országinformációból kitűnik, hogy pusztán „szabadságpárti tüntetők” kezelése elegendő volt ahhoz, hogy a biztonsági erők fellépjenek orvosok, gyógyszerészek ellen, s az országban dúló polgárháborúra figyelemmel - amelyben a nők és gyermekek

elleni erőszak is mindennapos - bármilyen vélt meggyőződés alapot adhat az emberi jogok súlyos korlátozásához. A felperesek tehát alappal tarthatnak hazájukba való visszatérés esetén egy családjuk elleni retorziótól, akár az ellenzék, akár az uralkodó rezsim oldaláról.

A bíróság úgy vélte, hogy a felperesek esetében Kézikönyv 53. pontjában foglaltak valósultak meg. Eszerint a kérelmezővel szemben alkalmazott egyes intézkedések nem csak önmagukban számíthatnak üldözésnek (pl. a diszkrimináció egyes megnyilvánulásai), hanem azok - esetenként - más kedvezőtlen tényezőkkel (pl. a származási ország általánosan bizonytalan légköre) társulhatnak. Ilyen helyzetben, **a különböző tényezők és összetevők együttesen gyakorolnak hatást a kérelmező tudatára és ésszerűnek minősíthető az üldözéstől való megalapozott félelemre utaló kérelem az „összeadódó okok” alapján (cumulative grounds).**

Mindezek miatt a bíróság a kérelmezők üldözéstől való megalapozott félelmét megalapozottnak találta, úgy vélte, hogy a felperesek koherens, hihető nyilatkozatokat tettek a Szíriában történt eseményekről, ezért az I. rendű felperes - feleségére és gyermekeire kiterjedő - menekültkénti elismerés volt indokolt.

Mindezek alapján a bíróság az alperes határozatát a Met. 68. § (5) bekezdése alapján megváltoztatta és a felpereseket menekültként ismerte el.

A bíróság a perköltség viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte, mely ügyvédi munkadíjból áll. A bíróság a munkadíj összegét mérlegeléssel állapította meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (3) bekezdése alapján, melynek során figyelembe vette a felperesi képviselő tárgyaláson kifejtett munkáját.

A második menekültügyi eljárás miatt megfizetendő, de tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § c) pontja alapján - figyelemmel a 6/1986 (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdésére és 14. §-ára - az állam viseli.

Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Met. 68. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2013. július 11.

A kiadmány hitelül:

Dr. Nagy Anita s.k.
bíró